Παρθένος, ἐγκρατής. Ψωμὶ δὲν ἔφαγε ποτέ τι, μόνον μὲ χορτάρια καὶ ὕδωρ ἐξέρετο, καὶ ἄλλας πολλὰς ἀγαθοεργίας ἐτέλει διηνεκῶς. Λοιπὸν, διατὶ νὰ τὸν κολάσῃς τὸν ἄθλιον; Ταῦτα εἰπὼν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ. Μὴ βλασφημᾶς ὦ γέρον, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν κάμνει ποτὲ ἀδικίαν. Οὕτως ἐνουθέτας τὸν παῖδα εἰς τὰς τάξεις τῆς ἀσκήσεως, διατὶ, ἄγνωστε, δὲν τοῦ ἑρμηνεύσες τὴν ταπείνωσιν; γίνωσκε γοῦν, ὅτι ἐνόμιζεν εἰς τὸν νοῦν του, πῶς ἦτον Ἅγιος, καὶ δι᾽ αὐτὸ δικαίως ἀπώλετο. Ὁ γὰρ Κύριος ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται. Λάβετε παράδειγμα, ὦ ἀκροαταὶ, καὶ μὴν ὑπερηφανευθῆ τινὰς, κἂν ὅλας τὰς ἐντολὰς φυλάξῃ, ἀλλὰ μᾶλλον ἂς ἐντελίζῃ τοῦ λόγου του ἐνταῦθα, ἵνα ἐκεῖ δοξαθῇ αἰώνια.

Περὶ Φιλαργυρείας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ, Θʹ.

ΤΑʹ πολλὰ καὶ διάφορα πράγματα, ἤγουν χρυσίον, ἀργύρειον, λίθοι τίμιοι, ὡσὰν καὶ καθ᾽ ἄλλο πολύτιμον, γεννοῦσιν εἰς τὴν καρδίαν μας μίαν τινὰ ὄρεξιν, καὶ πόθον νὰ τὰ εἴδουμεν. Ἐκ δὲ τῆς ὁράσεως γεννᾶται ἡ ἐπιθυμία, νὰ τὰ φροντίσωμεν εἰς ἀπόλαυσιν, καὶ ὠφέλειαν μας, καὶ οὕτως ὅταν τὰ βάλωμεν εἰς τὰς χεῖρας μας, νικούμεθα ἀπὸ τὴν μισάδελφον φιλαργυρίαν, ἥτις εἶναι μία ἀγάπη ἄτακτος καὶ ἐπιθυμία ἀχόρταγος, νὰ ἀποκτήσωμεν περισσότερα, ἀπὸ ὅσα ἔχομεν, καὶ ποτὲ δὲν εὐχαριστᾶται ὁ φιλάργυρος, ἀμὴ ὅσον συνάγει, τοσοῦτον καίεται ἀπὸ τὴν δίψαν χειρότερα, ὡς ἡ θάλασσα ὁποῦ δὲν χορταίνει τόσα ποτάμια, ὁποῦ δέχεται, καὶ ἡ σίαξύλα, ἀμὴ ὅσον τῆς δώσῃς περισσότερα, τόσον χωνεύει καὶ τρώγει τα. Πρεπόντως ὁ μέγας Παῦλος ἐπωνόμασε τὴν φιλαργυρίαν, ῥίζαν πάντων τῶν κακῶν, καὶ εἰδωλολατρείαν, ὅτι ἀπὸ ὅλα τὰ ἀνομήματα, ἄλλο δὲν εἶναι τούτου ἀπανθρωπότερον. Ὁ φιλάργυρος οὐκ ἔχει ἀγάπην, οὔτε γινώσκει πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ ἀδελφοὺς, ἀλλ᾽ ἔχει τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὡς ἀλλοξένους, καὶ μόνον τὰ χρήματα ἀγαπᾷ, σέβεται, προσκυνεῖ ὥσπερ εἴδωλα. Διὰ τοῦτο δὲν ἔχει μέρος εἰς τὴν Βασιλείαν ἐκείνην τὴν Ἐπουράνιον. Μὴν ἐλπίζῃς ποτὲ καλὸν ἀπὸ τὸν φιλάργυρον, ὅτι ἐὰν εἰς τοῦ λόγου του εἶναι κακὸς καὶ ἀπάνθρωπος, πῶς νὰ κάμῃ εὐσπλαγχνίαν εἰς ἄλλον; Ὁ φουκᾶς, ἤγουν τὸ πήλινον ἀγγεῖον, ὁποῦ κρύπτουσι τὰ ἀργύρεια, ὅλα λαμβάνει, καὶ τὰ κρύπτει ὅσα τοῦ δώσῃς, καὶ ποτὲ δὲν σοῦ δίδει κἂν ἕνα ἀπ᾽ ἐκεῖνα, ἕως νὰ εἶναι ἀκέραιος. Ἀμὴ ὅταν συντρίψῃς αὐτὸν, καὶ συνθλάσῃς τον, σοῦ τ᾽ ἀφήνει ἄκων καὶ μὴ βουλόμενος. Οὕτως εἶναι ὁ φιλάργυρος, ὅσα τοῦ δώσουν, φυλάττει, καὶ κρύπτει τα, καὶ δὲν δίδει τινὸς ἀπὸ ταῦτα κἂν ἕνα ἄσπρον ἕως τὸν θάνατον. Τότε τὰ ἀφήνει βιαστικῶς ὁ τρισάθλιος, καὶ ἀπολαμβάνουσιν ἄλλοι τὸν πλοῦτον, ὁποῦ αὐτὸς ὁ ἄφρων ἐσύναξε μὲ ἱδρῶτα καὶ κόπον πολὺν, καὶ ψυχικὴν κόλασιν, πολλάκις δὲ τὸν κληρα-

νομοῦ-